

Това ли е реалността, за която мечтаехме?

Всяка сутрин Георги ставаше, приготвяше се и тръгваше към училище. Днес беше поредният ден, в който той трябваше да се пребори с куп препятствия, за да стигне до училището и след това да се опита да научи нещо. След четиридесетминутен престой на студената спирка, съненият ученик се качи на автобуса. Макар да беше едва шест и тридесет сутринта в зловонното возило кънтеше поредният „свеж“ поп – фолк хит. Момчето реши, че ще се абстрахира от задушевната обстановка и ще си мисли за нещо хубаво. Пътешествието му продължи около половин час. На вратата на автобуса едва не бе прегазен от тълпа ранобудни пенсионери, които по непонятни за него причини, бяха перманентно настроени за кавга. Георги се измъкна цял и продължи към училището. За жалост пътят към заветната цел не беше лесен. Малко преди училищната ограда, момчето видя един мъж. Когато го наближи, мъжът го заговори. Доста брадясалият и отблъскващ индивид го попита дали иска нещо, за да му стане весело. Георги забърза крачка и го подмина, без дори да го поглежда. Момчето знаеше, че това е кварталният дилър, който вече беше взел няколко жертви. Две момчета от класа на Георги си купуваха от него. Какво ли стана с тях? Георги не си спомни кога за последно ги беше виждал.

Потънал в мислите си ученикът стигна до училището и закрачи през мрачния коридор. Изведнъж една ръка го сграбчи. Един едър младеж опря малък, но остър нож в гърлото му. Това беше предупреждение, че на теста по математика Георги трябваше да му подкказва. А имаше ли избор?

Ето я класната стая. Най – накрая. Георги отвори вратата с усмивка, която почти веднага помръкна. Вътре от видимо скъп телефон се носеше онзи досаден хит от автобуса. На фона на тази толкова популярна музика две момичета с оскъдни дрешки, изкуствени коси и прилично количество грим, танцуваха така сякаш изпълняваха някакъв средновековен, индиански или африкански ритуал. Около тях момчетата им се възхищаваха, искаха да бъдат приятели или може би да приличат на тях. Едното момче скоро наистина щеше да прилича на тях. Веждите му бяха по – добре оформени и от на момичетата. Беше облякъл тесен бял панталон, тясна розова блуза с къс ръкав, маратонки с пайети и леопардов

колан с огромна златна катарاما. Георги усети неистов порив да повърне. Реши, че ще отиде за всеки случай в тоалетната. Вътре освен аромата се натрапваха отчаяни викове за помощ. В съседната кабинка две момчета биеха едно малко момче. Георги се опита да помогне, но получи здрав ритник и падна на земята. Малкото момче вече беше в безсъзнание, другите решиха да спрат да го бият – вече не мърдаше, не беше интересно. Георги избяга обратно в стаята. Часът беше започнал. Учителката разглеждаше задълбочено смартфона на една от гореспоменатите ученички. По принцип часът беше по математика, трябваше да има тест, но когато учителката пусна едно сочно чалга парче, на Георги му стана ясно, че и днес ще трябва да се спаси някак си. Чувстваше се сам в море от души, продали се на чалгата. Дойде на училище, за да научи нещо, искаше да се развива. А какво получи? Получи един ден, изпълнен с приключения в света на разгневените пенсионери, чалга нимфите, сексуално неориентираните младежи и бъдещите криминално проявени.

Георги извади музикалния си плейър и си пусна стойностна рок песен. Щеше да оцелее и днес. Това което не ни убива ни прави по-силни, нали това беше казал Ницше. Георги се надяваше, че една сутрин щеше да се събуди и това щеше да е само един кошмар. Но може би не само Георги трябваше да се събуди от него. Всички трябва да се събудят, да отворят очи и да прогледнат, да видят накъде се е запътило поколението на двадесет и първи век. Докато всички вървят с наведена глава и унесени в ежедневието кошмар, Георги ще продължи да живее в страх, недоверие и неразбиране. А заедно с него и всички ние.

И ето Георги затвори очи и видя съкровената си мечта. В училището се учеше, учениците бяха сериозни и отговорни млади хора, всички бяха спокойни и сигурни. Заплахи нямаше. Покварата беше само лош сън. Той не искаше да отваря очи, но в същото време се надяваше, че всичко прекрасно, което си представя може да е истина. Георги погледна и разбра, че мечтите понякога стават реалност.